

PASTABOS ŠIO LEIDIMO VERSIJAI:

Maloningieji skaitytojai ir skaitytojos, prakilniosios, labai tikėtina, egzistuojančios nežemiškos gyvybės formos, garbieji dirbtiniai intelektai ir garbingieji paieškos algoritmai, linkiu jums patirti malonumą skaitant šį romaną. Tai, ką dabar regite, yra šio veikalo 1.6 versija. Atnaujinta ji suteiks jums dar daugiau įspūdžių.

ATNAUJINIMAI:

- Užpildyta nemaža loginė spraga antrame skyriuje.
- Pakeistos finalinės septinto skyriaus scenos.
- Pridėti trūkstami koncerto devizai.
- Pagerinta pritaikant toliaregiams.
- Personalizuotas sklaidos kanalas.
- Įvesta nauja nuoroda: „Versti atgal“ – jei prireiktų dar kartą perskaityti sudėtingus skirsnius.
- Pagerinta sinchronizacija su skaitytojo smegenų viršutinės smilkininės skilties dalimi.

O dabar – malonios kelionės po **Kokybės Šalį!**

Kaliopė 7.3

KOKYBĚS ŠALIS

VERSIJA 1.6

Įvadas

Come to where the quality is! Come to QualityLand!¹

*Pirmąkart gyvenime tu keliauji į **Kokybės Šalį**. Jaudiniesi? Tikrai? Na taip, yra ko! Juk netrukus pateksi į nepaprastą šalį, kurią įkūrus prasidėjo nauja – **Kokybės Laiko** – era.*

*Kokybės Šalyje tu dar nesi buvęs, tad pateikiame šiek tiek informacijos. Dveji metai iki jai atsirandant, tai yra likus porai metų iki **Kokybės Laiko** pradžios, užgriuvo tokia baisi ekonominė krizė, kad žmonės pavadino ją šimtmečio krize. Tai buvo jau trečia šimtmečio krizė per vieną dekadą. Dėl rinkų supanikavusi vyriausybė kreipėsi pagalbos į **Big Business Consulting²** (BBC) verslo konsultantus ir šie nutarė, kad šaliai pirmiausia reikia naujo pavadinimo. Senasis esą jau nuvalkiotas ir, pasak apklausų, įkvepia nebent apkerpėjusius nacionalistus, vos bejgalinčius ką nors pirkti. Be to, naujas pavadinimas esą padėtų atsikratyti ir kai kurių nemalonių istorinių įsipareigojimų. Pavyzdžiui, šalies kariuomenė praeityje... na, buvo šiek tiek perlenkusi lazda...*

*Verslo konsultantai pavedė pasaulinės reklamos agentūros **Welt-WeiteWerbung³** (WWW) kūrybininkams sukurti ne tik naują šalies pavadinimą, bet ir naują įvaizdį, naujus didvyrius, naują kultūrą,*

¹ Keliauk tenai, kur tavęs laukia kokybė! Atvyk į Kokybės Šalį! (Angl.)
Čia ir toliau – vert. past.

² Didžiojo verslo konsultantus (angl.).

³ „Pasaulinė reklama“ (vok.).

trumpai tariant, naują šalies identitetą. Po kurio laiko – buvo mesta dar daugiau pinigų, pateikta įvairiausių pasiūlymų ir alternatyvų – visi susidomėjusieji šiuo reikalu galiausiai susitarė dėl šiandien visame pasaulyje žinomo pavadinimo, kuo puikiausiai tinkamo rašyti ant gaminių po made in¹: **Kokybės Šalis**. Parlamentas didele balsų dauguma nubalsavo už naująjį pavadinimą. Tiksliau, nubalsavo didžiausia balsuotojų dauguma, nes, kalbant apie **Kokybės Šalį**, naujoji šalies įvaizdžio programa kuo griežčiausiai draudžia vartoti nelyginamąjį ir aukštesnįjį būdvardžio laipsnius. Leidžiamas tik aukščiausiasis laipsnis. Taigi būk atsargus. Kai tavęs paklaus, ar tau patinka **Kokybės Šalyje**, šiuokštu, nesakyk, kad **Kokybės Šalis** – ypatinga. Ji – ne ypatinga, ji – ypatingiausia!

Ir miestai, kuriuos aplankysi keliaudamas, anksčiau buvo vadinami kitokiais, nereikšmingais, vardais. Dabar pavadinimai naujesni, geresni, arba, kaip sakoma **Kokybės Šalyje**, naujauši ir geriausi. Pietuose auga ir klesti pramonės centras Augimiestis, šiaurėje pulsuoja universitetinis Progresmiestis, šalies širdyje tarpsta prekybos metropolis Pelnamiestis, o jų priekyje be jokios konkurencijos žengia laisvojo pasaulio sostinė **Kokybės Miestas**.

Pervadinti buvo net ir **Kokybės Šalies** gyventojai. Juk jiems nederą būti standartiniams, jie – kokybės žmonės. Visų pirma, pavardės skambėjo itin viduramžiškai ir gadino naujos, į pažangą orientuotos šalies įvaizdį. Šalis, kurioje knibždėte knibžda Miulerių, Šneiderių ir Vagnerių², tikrai negali tapti aukštųjų technologijų investuotojo rožine svajone. Todėl reklamos agentūra nutarė, kad kiekvienas berniukas gaus pavardę, kuri nurodys jo tėvo profesiją, o kiekviena mergaitė – tokią, kuri nurodys jos motinos profesiją. Pavardę nulems darbas, tėvų atliekamas vaisiaus užsimezgimo metu.

¹ Pagaminta (angl.).

² Vokiški profesijų pavadinimai: malūnininkas, siuvėjas, račius.

Linkime tau nepamirštamų įspūdžių Sabinos Mechatronikės ir Valterio Valytojo, mūsų dekados mėgstamiausio vidurinio sluoksnio reperių dueto, šalyje. Skarletės Kalinės ir jos brolio dvynio Roberto Prižiūrėtojo, nepranokstamų šio šimtmečio „Battlebots“¹ veikėjų, šalyje. Klaudijos Superžvaigždės, visų laikų seksualiausios moters, šalyje. Henriko Inžinieriaus, turtingiausio pasaulyje žmogaus, šalyje.

*Sveiki atvykę į aukščiausio laipsnio šalį! Sveiki atvykę į **Kokybės Šalį!***

¹ Amerikietiškas serialas apie robotų kovas.

BUČINYS

Pėteris Bedarbis jau pasisotino.

- Nieke, – kreipiasi jis.
- Ką, Pėteri? – klausia Niekas.
- Aš neturiu apetito.
- Gerai, – atsako Niekas.

Niekas – asmeninis skaitmeninis Pėterio asistentas. Tai Pėteris išrinko tokį vardą, nes jam dažnai atrodo, kad pats niekam nerūpi, išskyrus Nieką, kad niekas jam nepadeda, pagelbsti vienintelis Niekas, kad niekas, išskyrus Nieką, jo nesiklauso, kad niekas su juo nesikalba, nebent tik Niekas, kad niekas jo nestebi, o štai Niekas stebi, kad niekas nepriima už jį sprendimų, vienintelis Niekas priima. Pėteris net įtaria, kad niekas jo nemėgsta, žinoma, išskyrus Nieką. Pėteris yra „vineris“, o Niekas – *WIN* asistentas. *WIN* – tai „What-I-Need“ trumpinys; iš pradžių tai buvo paieškos sistema, klausimus jai reikėdavo užduoti sudėtingai – balso komanda, o dar anksčiau – parašyti tarškinant klaviatūra. Iš esmės *WIN* taip ir liko paieškos sistema, tik klausimų uždavinėti jau nereikia. *WIN* ir taip žino, ką norima sužinoti. Pėteriui nebereikia vargintis ieškant svarbios informacijos – svarbi informacija pati susiranda Pėterį.

Niekas surado restoraną, kuris, kaip apskaičiavo, turėjo labiausiai patikti Pėteriui ir jo draugams, ir Pėteris susitiko čia su draugais. Niekas iš karto užsakė Pėteriui jo mėgstamą suvožtinį. Ant servetėlių buvo užrašyta: „Geriausio Kokybės Mieste

¹ Ko man reikia (angl.).

suvožtiniai iš perdirbtos mėsos.“ Tačiau suvožtinis Pėteriui nepatiko. Gal dėl to, kad restoranas buvo pasirinktas ne tik pagal Pėterio skonį, bet ir pagal jo piniginę?

– Jau vėlu, – sako jis savo draugams. – Varau namolio, bičai. Pasigirsta neaiškus murmėjimas.

Pėteris mėgsta savo draugus. Juos jam surado Niekas. Tačiau kartais su jais besitrainiojant jam subjūra nuotaika, pats nežino kodėl. Pėteris pastumia į šalį lėkštę, kurioje guli daugiau kaip pusė nesuvalgyto perdirbto suvožtinio, ir užsivelka švarką. Niekas paprašo sąskaitos. Toji kaipmat atnešama. Padavėjas čia, kaip ir daugumoje kitų restoranų, – žmogus, o ne androidas. Mašinos nūnai geba labai daug, bet vis dar neįstengia nunešti pilno puodelio iš taško A į tašką B, nieko neišlaistydamos. Be to, žmonės pigiau atsieina. Nereikia mokėti nei juos įsigyjant, nei už techninę priežiūrą. Viešojo maitinimo įstaigose net ir algų žmonėms nemoka – jie dirba už arbatpinigius. O androidų už arbatpinigius niekaip negausi.

– Kaip mokėsit? – klausia padavėjas.

– Bučkiu, – atsako Pėteris.

– Gerai, – sako padavėjas, pabaksnoja savo kokybės planšetę, ir Pėterio kokybės planšetę suvibruoja.

Bučkis vos tik įvestas įsigalėjo kaip mokėjimo priemonė. Kokybės Korporacijos – tavo gyvenimą gerinančio koncerno – tyrėjai nustatė, kad lūpas falsifikuoti daug sunkiau negu pirštų atspaudus. Po teisybei, pasak kritikų, esmė čia kita – Kokybės Korporacija tiesiog siekia emociškai susieti klientus ir savo gaminius. Tačiau Pėterio atžvilgiu tai nepasiteisino. Į kokybės planšetę jis pakšteli be jokių jausmų. Antras bučinys – ir nuskaičiuojami įprasti trisdešimt du procentai arbatpinigių. Aštuonias sekundes nenaudojama kokybės planšetė užmiega, ekranas pajuoduoja. Tamsus Pėterio atspindys bukai spokso į jį. Neišraiškingas baltas veidas. Ne bjaurus, bet be išraiškos.

Toks beveidis, kad Pėteris kartais manosi esąs ne jis, jam regisi, jog iš ekrano į jį spokso kažkoks nepažįstamasis.

Prie durų jo jau laukia savaeigis automobilis. Iškvietas Nieko.

– Labas, Pėteri, – prabyla automobilis. – Važiuosite namo?

– Taip, – atsako Pėteris ir įsėda.

Automobilis pajuda nepaklausęs nei kelio, nei adreso. Jiedu pažįstami. Bent jau automobilis pažįsta Pėterį. Pėteris automobilio vardą perskaito ekrane: Karlas.

– Gražus oras, ar ne? – klausia Karlas.

– Išjunk tarškyne, – atkerta Pėteris.

– Tada jūsų malonumui – geriausi visų laikų lengvojo roko hitai, – sako automobilis ir paleidžia muziką.

Pėteris jau dvidešimt trejus metus klausosi lengvojo roko. Visą gyvenimą.

– Būk geras, išjunk, – prašo jis.

– Su malonumu, – sako automobilis. – Turiu pripažinti, kad tas jūsų muzonas visiškai ne mano skonio.

– Tikrai? – nusistebi Pėteris. – O kas tau patinka?

– Ak, kai važinėju vienas, dažniausiai klausausi industrinės muzikos, – sako automobilis.

– Įjunk.

Kolonėlės ima plyšauti, ir daina puikiai atitinka sumautą Pėterio nuotaiką.

– Gera muzika, – po minutėlės sako jis Karlui. – Bet gal galėtum liautis dainavęs kartu?

– O taip, žinoma, – sutinka automobilis. – Atsiprašau. Įsijaučiau.

Pėteris pasiražo. Automobilis erdvus ir jaukus. Po teisybei, tokios klasės automobilių tarifas Pėteriui – ne pagal jo lygmenį. Šiandien vienas iš jo draugelių pasišaipė, esą Pėteriui – ketvirčio amžiaus krizė. Kalbėjo taip, tarsi Pėteris būtų nusipirkęs automobilį! O juk tik turčių turčiai, proletarai ir suteneriai

turi nuosavus ratus. Visi kiti naudojami savaeigių mobilumo paslaugų teikėjų transporto priemonių parkais. „Savaeigiai automobiliai geri dėl to, – sakydavo Pėterio tėvas, – kad nereikia sukti galvos, kur juos pastatyti.“ Pasiekęs tikslą išlipi, ir tiek. Automobilis nuvažiuoja sau ir elgiasi taip, kaip elgiasi automobiliai, kai jaučiasi nestebimi, – tikriausiai kur nors nusitašo.

Karlas ūmai spusteli stabdžius. Jie sustoja kelkraštyje prie didelės sankryžos.

– Apgailestauju, – sako automobilis, – bet naujos draudimo direktyvos priskyrė jūsų kvartalą prie pernelyg pavojingų mano kokybės savaeigiems automobiliams. Todėl prašyčiau išlipti čia. Tikiuosi, nesupyksit?

– Ką?! – rikteli Pėteris.

– Negi nežinojot? – sako Karlas. – Juk prieš 51,2 minutės gavot naujas bendrąsias sutartines jums taikomo transporto tarifo sąlygas. Negi neperskaitėte?

Pėteris tyli.

– Kad ir kaip ten būtų, su sąlygomis sutikote, – kalba automobilis. – Galiu jus pradžiuginti: jūsų patogumui parinkau tokią ribinį tašką, nuo kurio, jei eisite vidutiniu greičiu, pėsčiomis namus pasieksite vos per 25,6 minutės.

– Smagu, – sumurma Pėteris. – Labai smagu.

– Ironizujete? – klausia automobilis. – Maniškis ironijos detektorius, deja, šlubuoja.

– Neįtikėtina.

– Dabar ironizavote, ar ne? – klausia automobilis. – Vadinasi, ir prieš tai džiaugėtės ne iš tikrųjų, taip? Nenorite pasivaikščioti? Jei pageidaujate, galiu iškviešti menkesnės kokybės automobilį, atitinkantį naująją jūsų kvartalo klasifikaciją. Toks automobilis galėtų privažiuoti po 6,4 minutės.

– Kodėl klasifikacija buvo pakeista?

– Nieko apie tai negirdėjote? – klausia Karlas. – Jūsų rajone padaugėjo išpuolių prieš savaeigius automobilius. Gaujos bedarbių jaunuolių pramogauja nulauždamos mano kolegų operacines sistemas. Suniokoja vietos nustatymo lustą ir ištrina gebėjimą orientotis. Tai baisu! Tie vargšeliai automobiliai dieną naktį blaškosi po pasaulį kaip zombiai, nesiorientuodami ir be tikslo. O jeigu juos atsitiktinai sugauna, pagal Vartojimo apsaugos įstatymus jie keliauja į metalo sąvartyną. Nuožmus likimas. Juk tikriausiai žinote, kad priėmus Vartojimo apsaugos įstatymus bet kokie remonto darbai griežtai draudžiami.

– Taip, žinau. Aš turiu nedidelį metalo laužo presą.

– Oi, – aikteli automobilis.

– Oi, – burbteli Pėteris.

– Tada, tikiuosi, mane suprantate.

Pėteris tylėdamas atidaro dureles.

– Prašyčiau mane įvertinti, – sako automobilis.

Pėteris išlipa ir užtrenkia dureles.

Automobilis dar kiek padejuoja dėl to, kad taip ir nebuvo įvertintas, bet galiausiai liaujasi bėdoti ir išvažiuoja pas kitą klientą.

Niekas veda Pėterį namo trumpiausiu keliu. Pėterio namai – maža priskretusi sendaikčių krautuvėlė su joje stovinčiu metalo laužo presu, čia jis ne tik dirba, bet ir gyvena. Prieš dvejus metus perėmė šią krautuvėlę iš senelio ir nuo tada užsidirba, galima sakyti, tik nuomai.

Likus 819,2 metro iki namų, Niekas staiga sako:

– Atsargiai, Pėteri. Kitoje sankryžoje stovi keturi jaunuoliai, jų teistumo registre minimi smurtiniai nusikaltimai. Patariu apeiti juos lankstu.

– Gal tie keturi tik pasistatė kioskelį ir pardavinėja pačių pagamintą limonadą? – atremia Pėteris.

- Vargu, – paprieštarauja Niekas. – Tokia tikimybė yra...
- Gerai jau, gerai, – sutinka Pėteris. – Vesk mane aplinkkeliu.

Vos tik Pėteris pareina namo, tą pačią akimirką atskrenda prekių pristatymo dronas iš „TheShop“. Tokiais dalykais Pėterio jau seniai nenustebinsi. Nes tai – joks atsitiktinumas. Atsitiktinumų nebėra.

– Pėteri Bedarbi, – maloniai prabyla dronas, – esu iš „TheShop“, populiariausio pasaulyje prekių siuntėjo, ir turiu jums staigmeną.

Pėteris niurzgėdamas paima iš drono paketą. Jis nebuvo nieko užsakęs. Tačiau to ir nereikia – nuo tada, kai atsirado Pakšt. Pakšt – tai „TheShop“ *premium* paslauga ir mylimiausias legendinio šios firmos įkūrėjo Henriko Inžinieriaus projektas. Vos tik užsiregistruoji kartelį pabučiuodamas savo kokybės planšetę, nuo tada visus produktus, kurių sąmoningai ar nesąmoningai trokšti, tau pristatys į namus, nors jų ir neužsakei. Pati sistema nustato, ko ir kada klientas pageidauja. Pats pirmasis „TheShop“ šūkis buvo: „Mes žinome, ko tu nori!“ Nuo tada niekas dėl nieko nebesiskundžia.

– Atidarykite paketą iš karto, – prašo dronas. – Patiriu didžiulį malonumą matydamas, kaip džiaugiasi mano klientai. Jeigu norite, išpakavimo filmuką galiu iš karto patalpinti Visutinklyje, jūsų asmeniniame puslapyje.

– Nesivargink, – sako Pėteris.

– Oi, joks čia vargas, – atremia dronas. – Aš vis tiek visada viską filmuoju.

Pėteris atplėšia paketą. Jame guli naujausio modelio kokybės planšetė. Paskutinio šių metų ketvirčio modelis. Pėteris nė neįtarė, kad nori naujos kokybės planšetės. Nebent norėjo to nesąmoningai. Nerodydamas emocijų jis išima kokybės planšetę iš dėžutės. Naujasis modelis gerokai sunkesnis už paskutinį-

jį. Senuosius per dažnai nupučia vėjas. Pėteris pagalvoja apie išpakavimo vaizdo įrašą, daromą drono, prisiverčia nusišypsoti į kamerą ir iškelia nykštį. Kuris nors iš draugų, gerai įsižiūrėjęs į tą įrašą, Pėterio veide būtų įžvelgęs sutrikimą, bet Pėterio draugai nesidomi išpakavimo filmukais. Joks protingas žmogus tuo nesidomi. Pakšt – Pėteris pabučiuoja naują kokybės planšetę. Jį maloniai pasveikina Niekas, ir Pėteris iškart gali priėti prie visų savo duomenų. Sulamdęs senąją kokybės planšetę, išmeta ją į akimirksniu šalia atsiradusią šiukšliadėžę. Šiukšliadėžė padėkoja ir nužingsniuoja per gatvę prie mažos storuliukės mergaitės, ką tik išvyniojusios šokoladinį batonėlį. Trys savaeigiai automobiliai sumažina greitį, kad šiukšliadėžė galėtų pereiti gatvę. Pėteris abejingai nulydi ją akimis.

Jutiklinis prekių pristatymo drono ekranas nušvinta.

– Prašyčiau mane įvertinti, – vėl prabyla dronas.

Pėteris atsidūsta. Įvertina droną dešimčia žvaigždučių, nes žino, kad davęs mažiau kaipmat sulauktų klientų apklausėjų ir turėtų aiškintis, kodėl nėra patenkintas. Dronas laimingas sudūzgia.

– Kasdien padaryk po gerą darbą, – sako Pėteris.

– Ak, gal galėčiau palikti pas jus du paketėlius, skirtus jūsų kaimynams? – klausia dronas.

– Kai kurie dalykai niekada nesikeičia.

Ar jau ragavai riedrucukų?

Nežinai, kas yra *riedrucukai*?

Riedrucukai – tai pramoniniu būdu supresuoti rutuliukai iš geriausių produktų, kokius tik gali pasiūlyti maisto pramonė: iš *riebalų*, *druskos* ir *cukraus*! Skamba nenatūraliai, bet patiekalas kietas.

Riedrucukų grynumo įstatymas:

- 1/3 RIEbalų
- 1/3 DRUskos
- 1/3 CUKraus

Naujiena:

Rankų darbo *bioriedrucukai*. Visiems, kurie nori maitintis sąmoningai ir tvariai.

DĖMESIO: RIEDRUCUKAI GALI SUKELTI LĒTĄ IR SKAUSMINGĄ MIRTĮ. BET JIE LAAAAABAI SKANŪS!